

Evangelie : V. 1 : Mattheus 25: 31-32a, 34-46

Wanneer de Mensenzoon komt,
omstraald door luister, en in gezelschap van alle engelen,
zal hij plaatsnemen op zijn glorierijke troon.

Dan zullen alle volken voor hem worden samengebracht.

De koning zal dan zeggen:

“Jullie zijn door mijn Vader gezegend, kom en neem deel aan het koninkrijk
dat al sinds de grondvesting van de wereld voor jullie bestemd is.

Want ik had honger en jullie gaven mij te eten;
ik had dorst en jullie gaven mij te drinken;
ik was een vreemdeling en jullie namen mij op;
ik was naakt en jullie kleedden mij;
ik was ziek en jullie bezochten mij;
ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe”.

Dan zullen zij hem antwoordden:

“Heer, wanneer hebben we u hongerig gezien en te eten gegeven,
of dorstig en u te drinken gegeven?

Wanneer hebben wij u als vreemdeling gezien en opgenomen,
u naakt gezien en gekleed?

Wanneer hebben wij gezien dat u ziek was of in de gevangenis zat
en zijn we naar u toe gekomen?”

En de koning zal hun antwoorden:

“Ik verzeker jullie: alles wat jullie gedaan hebben
voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders en zusters,
dat hebben jullie voor mij gedaan.

Preek: Alfons Van Orshoven 13-06-2020 Laatste Oordeel Ev. Mt. 25, 31-46

Dierbare familieleden, zusters en broeders,

Wanneer wij hier nu samen zijn, dan is het op de 1ste pl. om uitdrukking te geven
aan onze eerbiedige hulde voor deze overleden man **Alfons Van Orshoven** en ten
2de omwille van ons oprecht meeleven met zijn kinderen, klein- en achterklein-
kinderen, voor wie het heengaan van **hun papa en peter** een groot verlies betekent,
ook al is er tegelijk veel *dankbaarheid* voor zijn vruchtbaar en verdienstelijk leven
en dat zij hem zolang tussen hen hebben mogen bewaren.

We moeten van hem afscheid nemen in deze corona-tijden die voor de studenten op
dit moment ook tijden zijn van ‘blok’, met de examens kort bij de deur. Er zullen
onder de hier aanwezigen meerderen zijn die daar op één of andere wijze mee te
maken hebben en zeker gehad hebben, zoals ook onze overleden professor-emeritus
huisartsengeneeskunde **Alfons** dat heeft gehad. Hij was één van de grondleggers van
de Vlaamse huisartsengeneeskunde die onderhoudend kon uitleggen waar het om ging.

De studenten die zich aan het voorbereiden zijn op hun examens, zouden uiteraard graag hun examenvragen op voorhand kennen. Maar normaal gezien kunnen ze die niet krijgen. **Welke** examenvraag **wij allen** zullen krijgen bij Gods eindoordeel over ons leven, is *wel bekend* uit het evangelieverhaal dat de familie voor deze uitvaart gekozen heeft. En daaruit blijkt dat het bij het eindoordeel - dat wist **Fons** – van wie ik meer dan 40 jaar de geuur mocht zijn - heel goed. Het eindoordeel zal **niet gaan over de titels** die we behaald hebben en de functies die we bekleed hebben. En wat hem betreft staat er heel veel maar zelfs niet alles op zijn overlijdensbrief. Hij drukte me daarom vroeger wel eens op het hart: *“ge moet het bij mijn uitvaart niet hebben over al die zaken. Neen, dat iedereen maar bid om Gods barmhartigheid over mijn leven”*. En natuurlijk mogen we dat laatste niet nalaten!

Maar we gaan vandaag ook zeggen - indachtig een andere zegswijze van hem als hij het over een ander al eens had -: *“Hij moet niet altijd zijn goesting krijgen!”*

Enfin, uit het gelezen evangelie blijkt duidelijk dat de Mensenzoon zijn eindoordeel **velt op basis van onze dienstbaarheid aan de medemens**, vooral aan de mens in nood. En dit heeft te maken met ons geloof in God. **Jezus zegt** ons vandaag: *“Indien gij voor Mij iets wilt doen, indien gij Mij wilt zien, horen, aanraken of beminnen, doet dat dan voor één van mijn broeders en zusters, al was het de onbelangrijkste; doet het voor degene die behoeftig is, die hongerig is of als een vreemde voor u staat, voor de zieke en de gevangene”*. En dat geldt voor elke kleine en behoeftige mens, van baby, over zieke oude mens tot stervende. Want in de oproep die van hen uitgaat, klinkt iets door van Gods oproep tot ons. Daarom is de opgave die God aan ons geeft: elke dag opnieuw ons inzetten voor hen voor wie we ons verantwoordelijk weten, voor wie een beroep op ons doet, voor wie ons nodig heeft. En dat waren er bij **Fons** heel velen. In het welzijn van de mensen vond hij immers ook de maatschappij belangrijk. Vandaar zijn actieve rol in de politiek, in de CVP, plaatselijk, regionaal en nationaal, waar hij op zijn manier een stempel heeft gedrukt!

Fons voor wie allerlei zaken niet vreemd waren, ook **humor** niet, vertelde wel eens over zijn relatie met zijn tegenpool Etienne Vermeersch die wel voortkwam uit dezelfde school als hij – maar ongelovig en vrijdenker was geworden, en met wie hij ooit zetelde in de Nationale Commissie Bio-Ethiek rond abortus- en euthanasie bv. **Fons** vroeg hem eens: ‘hoeveel mensen hebt gij al zien sterven?’ En Vermeersch antwoordde: ‘Eén, mijn moeder’. Waarop hijzelf zei: ‘Ik heb het allemaal niet geteld, maar wat ze in de dokterspraktijk van hebben bijgehouden, toch wel 400’! Een ander treffend gesprek tussen hen was bv. dat Vermeersch aan hem vroeg: ‘**Fons**, weet gij wat Onze Lieve Vrouw gezegd heeft tegen Bernadette Soubirous, daar in de grot van Lourdes?’ Waarop Fons antwoordde: ‘Neen, Etienne, maar ik zal het haar vragen, als ik binnenkort in de hemel ben’. Waarop Vermeersch repliceerde: “Zijt gij zeker dat Bernadette in hemel is en niet in de hel? En Fons antwoordde: “Ah, da’s gemakkelijker, dan kunt ge ’t haar zelf vragen”.

Maar om terug te komen op het evangelieverhaal: Jezus zegt - als we niet leven voor onszelf alleen, maar ons altijd opnieuw voor een stuk vergeten en prijsgeven om de anderen, beter, heler en gelukkiger te maken, dan beoefenen we pas echt de ware liefde zoals Hij ons die heeft voorgeleefd. Juist op die manier krijgt het leven van een mens een diepe zin. Het heeft iets goeds tot stand gebracht, het is volbracht. Vanuit deze geloofsvisie willen we hier samen zijn rond het lichaam van deze papa en peter **Alfons**, die zich gegeven en ingezet heeft voor zijn dierbaren. Als veelzijdig man heeft hij zijn talenten ook ten dienste gesteld van vele anderen.

Als oudste uit een katholiek gezin van 8 kinderen is hij in Hoeilaart geboren en beschouwde hij zich – zij het naar zijn eigen definitie – als een echte Hoeilander of doender. Hij werd door zijn ouders gelovig opgevoed en groeide zelf ook uit tot een overtuigende katholiek, gehecht aan de kerk en aan de christelijke waarden die hij in allerlei functies verdedigd heeft.

Als student leerde hij aan de universiteit *Marieke Herbosch* kennen - ook afkomstig uit een katholiek gezin, maar dan van Merchtem - met wie hij huwde en die met hem meekwam naar Hoeilaart, waar zij hier in het centrum van Hoeilaart hun gezin hebben gesticht dat uitgroeide tot 5 kinderen die ze hebben grootgebracht vanuit en naar hun eigen waarden, normen en geloof.

Zijn leven lang was hij natuurlijk in de 1ste plaats huisarts, maar niet alleen technisch-wetenschappelijk, altijd oog voor het menselijke. Boven zijn overlijdensbericht staat dan ook de spreuk van een van zijn professoren die hem inspireerde: *‘genezen waar het kan, dikwijls kalmeren, maar altijd troosten’*.

Zijn werk oefende hij de meeste jaren uit in een groepspraktijk waarvan hij één van de stichters en bezielers was. Daarnaast kon hij zoveel andere zaken doen, omdat zijn vrouw dat ook mogelijk maakte, hoewel zij dikwijls liever zou gehad hebben dat hij meer tijd had voor haar.

Wat er ook van zij, met de tijd kregen zij 51 nazaten voor wie hij een opgemerkte papa en peter was die het belangrijk vond wat zij van hun leven maakten.

Zijn **familie** was inderdaad heel belangrijk voor hem: het wel en wee van zijn kinderen, klein- en achterkleinkinderen, zijn broers en zus en hun familie, zijn hele familiegeschiedenis en stamboom waaraan hij meegewerkt heeft. Het was een grote zegen voor **Fons en Marieke** waarvoor zij hun Heer en God dankbaar waren.

Zo evolueerde het leven en werden ze beiden ouder. Hijzelf mocht zich het langst in een goede gezondheid verheugen, maar moest 6 jaar geleden afscheid nemen van zijn *Marieke*, waarna hij 4 jaar geleden voor zijn veiligheid en met wat aandringen van zijn kinderen naar ons WZC trok en leefde tussen de gewone ‘Doenders’, tussen wie hij ook is mogen sterven.

Hij bleef echter, bevlogen zoals hij was, tot de laatste tijd spreken en aangenaam vertellen over Hoeilaart en zoveel andere onderwerpen, ook over de taal, zowel het ABN als het plaatselijk dialect, waarover hij ‘den dictionair van het Hoeilaarts’

schreef. Met een veelzijdige kennis en fenomenaal geheugen had hij het ook over versjes, gedichten en liedjes van vroeger en hij zong die ook nog wel eens voor zijn nazaten.

Fons kon ook relativeren, vooral dingen die volgens hem niet belangrijk waren.

‘Wa let a da’? was dan steevast zijn argument, vaak ook zijn dooddoener.

Maar hij hield wel vast aan principes die wél belangrijk zijn, en week daar niet van van af, zeker niet voor eigen profijt. Al wat hij deed, was in de vaste overtuiging dat het gedaan *moest* worden. En als dat geapprecieerd werd, was hij daar dankbaar om

In die geest leggen wij vandaag heel zijn leven in de handen van zijn Heer en God. Wij van onze kant zullen ons **Fons** blijven herinneren als één van de onzen die een opmerkelijk bestaan heeft geleid.

Nu deze vader, groot- en overgrootvader er niet meer is, staat zijn dierbaren pas duidelijk voor ogen **wie** hij geweest is en wat hij ook voor zijn gezin en familie betekend en gedaan heeft. Voortaan kunnen ze enkel met grote eerbied en dankbare liefde aan hem terugdenken omwille van al de zorgen en arbeid die hij in liefde voor hen verricht heeft, en kunnen ze trachten te doen wat hij heeft voorgedaan. De laatste jaren hebben ze trouwens wat kunnen terugdoen voor zijn liefde en zorg.

In die geest spreken wij in deze dienst ook ons geloof uit dat alles wat **Fons** gedaan en betekend heeft *verder leeft*, ook bij God; dat het niet voor niets is geweest, dat er zelfs niets van verloren gaat, omdat het door Hem gekend blijft en door Hem ook voltooid zal worden in Zijn heerlijkheid.

Wij spreken ons vertrouwen uit dat de Koning, nu tot **Fons** zal zeggen: ‘Mijn Vader heeft u gezegend. Kom en neem bezit van het koninkrijk dat voor u bestemd is vanaf de schepping van de wereld’.

Bidden we ook dat God ons moge maken tot trouwe getuigen van zijn blijde boodschap: dat wij ons inzetten voor elkaar en speciaal voor wie hulp nodig heeft.

Met deze en andere gedachten en gevoelens en onze eigen herinneringen aan hem willen wij allen hier even rustig verwijlen bij zijn dode lichaam.

Roger Nuyts, pastoor.